

20. Veier sørover fra Hedemarken.

Først kommer en til (Hemarkenhytta) Hedemarkenhytta og videre til (Helgerud) Haugerud. Der fortsetter veien over elva til Ørken og videre vestover til (Frønaas) Føringsås. Fra Ørken gikk veien sørover til Spanniland, vestover til Ragnerud (Rognerud), og østover til (Schinnerud) Skinnerud. Derfra sørover forbi (Kuru) Rud, Brunsnes, og videre til Havnås.

Så må vi tilbake til Haugerud. Derfra går veien sørover på østsida av vassdraget. Den deler seg ved Haugerud, der den ene går forbi (HaltHytta) Halterikhytta til Mosen og videre til (Lunnebye) Lundeby. Den andre litt lengere øst til Stensrud, forbi Haraldhytta, (Jamerdal) Åsland og kommer i sammen igjen ved Lundeby og munner ut i kongeveien litt lenger sør.

Litt om Halterikhytta (Elverø)

Dette stedet ble ryddet rundt 1670, og fikk dette navnet i senere tid fordi en halt mann hadde bodd der. Edvard Olsen med sin kone Lovise kom flyttende fra Askim prestegård 5.januar 1874 til Halterikhytten for «at overta gaardsbruk».

Gårdsbruket er på ca. 30 dekar med bergskar og kratt. Skogen, ca. 100 dekar, mest fjellgrunn. De som kunne huske Edvard, kunne fortelle at han var en typisk alvorsmann som levde nøkternt og nøysomt, og var korrekt i all sin ferd. Han er husket for pent antrekk og blankpussede støvler. Ofte er han benyttet som fadder når barn blir døpt i grenda.

Lovise var mer lettlivet og satte pris på en liten fest i blant. Ungjentene i nabolaget samlet seg gjerne hos Lovise, som var livat og kvikk. Det er fortalt at jentene en gang sto rundt Lovise, som selv sto på trappesteinen, og det ble snakka «jenteprek». Da lød det inne fra huset: «Kom inn Lovise, stå ikke ute å bli forkjøla». Sommerkvelden var sval og mørk. Lettsindighet ble ikke tolerert der i huset!

Lovise var kvikk i replikken og utallige historier gikk om henne og gubben.

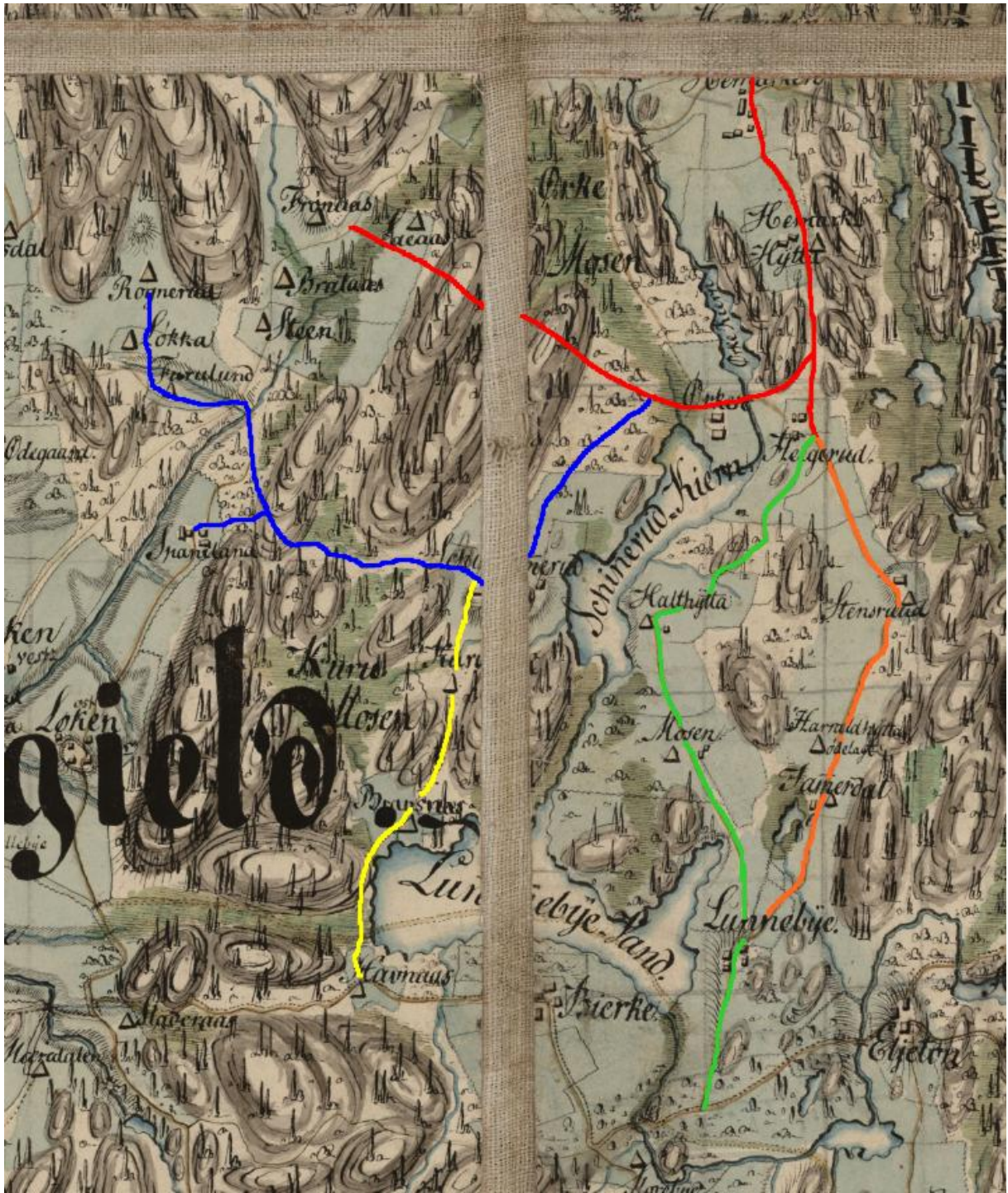
Ettersom vi vet at Lovise av og til måtte trekke harva, kan vi tenke at Edvard så inderlig gjerne kunne ønske seg en hest. Det er sagt at han ropte: «Fola syten» når han lokka på kua si.

Stua var lita og trang, og Edvard savna sterkt et «kammers» i tilknytning til kjøkkenet. Han løste problemet ved å trekke en krittstrek over kjøkkengolvet! Det var en ære å bli invitert over streken.

Edvard passet nøye på pengene sine – det trengte han nok – så han ville ikke sende penger med Lovise til butikken. Da han ble sykelig på slutten, måtte Lovise trekke han med på kjelken når hun skulle handle. Hjem måtte hun trekke både varene og gubben.

Jovisst kunne også Lovise styre penger! Hun ordnet sin økonomi! Engang hadde hun solgt ei ku og gikk i banken og satte inn pengene. Men hun hadde også penger på kontoen sin, og hun ville samtidig ta ut rentepenger som hun trengte til sitt lille forbruk. Lovise la sine penger på skranken, og kassereren gjorde sine beregninger. Han tok sitt, og skjøv pengene Lovise skulle ha tilbake til henne. Denne fremgangs måten undret hun seg sterkt over.

Når hun hadde bedt om å få «rentepenger», hvordan kunne det da ha seg at hun fikk «kupenger»? Udugelige bankfolk burde få «sparken!» Det er mer å lese om dette i «Øst i kroken» og litt vestover.

Kart fra 1796